

Edward C. Petrovics

De Huns

het mysterie

Uitgeverij Swinre
Zwinderen

Manuscript copyright 2011 - 2018

Auteur: Edward C. Petrovics

Boekomslag: AVC Support

Uitgeverij Swinre Zwinderen

Eerste druk: juni 2018

ISBN/EAN: 978-90-9030837-1

NUR code: 332

Copyright 2018 - Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitaal of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur en/of uitgever. www.swinre.nl

*Tijd tikt
heen terug
traag vlug
tijd als steen
of als brug
tijd leeft
over doen
tijd geeft
toen
tijd verstikt.*

De Huns

Het mysterie

Soms zijn dingen onverklaarbaar. Soms kun je het beter zo laten. Maar als je op zoek gaat naar de waarheid, graven in het verleden, dan moet je de gevolgen accepteren. Tijdens zijn vakantie in de rustieke provincie Drenthe doet een jonge archeoloog een mysterieuze ontdekking. Een raadsel niet van deze wereld. Een ontdekking die zijn leven dramatisch en voorgoed zal veranderen.

**“De toekomst is al veranderd,
ik moet het alleen nog doen.”**

1 De jacht

Vier voeten volgen elkaar als antilopen in rap tempo over het zachte mos en de knisperende bladeren. Dode takjes bezwijken onder het gewicht van de grote met dierenhuid beklede voeten en verbreken de ijzige stilte in het woud. De voeten rennen alsof hun leven er vanaf hangt. Af en toe wordt het geluid van ritselende bladeren en knappende takken aangevuld met het angstaanjagende gekrijs van een zwarte kraai en de lokroep van een oehoe. De voeten blijven onverstoord doorrennen en laten iedereen in de waan, alsof ze ergens voor op de vlucht zijn geslagen of dat ze een achtervolging hebben ingezet. Op de achtergrond van de onvermoeibare voeten zoeven dikke stammen van oeroude bomen voorbij. De stammen zijn zo omvangrijk dat ze niet meer te omarmen zijn. Al die reuzen bij elkaar vormen een oneindig woud waar de tijd eeuwen lang stil heeft gestaan, waar tijd en ruimte in een vierde dimensie bij elkaar komen, waar de relativiteitstheorie van Albert Einstein kan zegevieren. Een woud waar op dezelfde plek op verschillende tijdstippen verschillende gebeurtenissen plaats vinden. Of dat er op dezelfde plek op verschillende tijden dezelfde dingen gebeuren. Niets is wat het lijkt, alles is causaal met elkaar verbonden. Er is geen verschil tussen heden, verleden en toekomst. In dit Minkowski woud schijnt de zon door het donkere bladerdak. Een nevel van mist en vocht wordt door de heldere zonnestralen opgelicht. Een schim van een damhert scheert dwars door deze nevel, geschrokken van de aanstormende voeten. Een aardvarken, dat bijna onzichtbaar tussen de struiken rustig aan het wroeten is, heft zijn kop en slaat verbaasd het tafereel gade. Het geluidsspectrum van de ritselende bladeren en knappende takken krijgt een hoorbare metgezel van vermoeid gehijg en gekreun. Plots zet het eerste paar voeten krampachtig de hakken

in het zand. Het achterste stel kan niet op tijd stoppen en knalt bovenop de voorganger. Er volgt een gemekker en gemopper.

‘Shh,’ klinkt er direct achteraan. Het galmt diep in het woud. De maker van het *shh*-geluid is een lange tengere jongeman, gehuld in een dierenvacht en met een verfomfaaide muts op zijn hoofd. Hij heeft een speer in zijn hand waarmee hij de status van een stoere onverwoestbare jager probeert te krijgen. Maar zo onverwoestbaar is hij niet. Door zijn lange tengere houding krijgt hij een slungelachtige uitstraling. Doch zijn vriendelijke gezicht maakt weer veel goed. Een gezicht dat gemaskeerd is met zwarte moddervegen, zoals een krijgsmacht die ook heeft, om één te worden met de omgeving. Onder zijn muts prijken lange blonde haren. Een enkele lok valt over het gezicht. Het rennen heeft zichtbaar energie gekost want dikke zweetdruppels parelen op zijn voorhoofd. Gelijktijdig met het *shh*-geluid legt de jager zijn hand op de mond van de foeterende mopperkont die tegen hem opbotste. Ook een jager, maar dan wel van een heel ander kaliber. Een wat kleinere man met korte dikke beentjes, gezet postuur en met een vies bol kalend hoofd. Ook hij heeft een speer en draagt een kledinggewaad van geweven vlas en dierenvacht. Om zijn middel zit een brede leren riem met een trechterbeker veldfles. Zijn bolle gezicht is evenals de ander voorzien van camouflage, waartussen wat zichtbare verwondingen en striemen van takken. Uit zijn ogen valt een smeekbede te lezen. Hij kan bijna geen adem meer halen. Nadat de hand van de lange jongeman van zijn mond is verwijderd, houdt hij zich koest en ondergeschikt.

Hoofdstuk 12

Het schapenavontuur heeft behoorlijk indruk gemaakt op familie De Vries. Tijdens de wandeling die verder over de heide en de bossen van het Drentse natuurreserveaat voert, wordt er nog over nagepraat. Danny kijkt op de wandelkaart.

‘Verderop kunnen we wel even rusten.’

‘O, wat is daar dan?’ vraagt Anne.

‘Dat zul je wel zien,’ zegt Danny op een nonchalante toon en bergt snel de kaart op in zijn rugtas.

‘Nou, doe niet zo flauw.’ Anne geeft Danny een duwtje.

‘Hee, rustig!’ Danny versnelt zijn pas. ‘Kom dan!’ Hij daagt Anne uit, die er zichtbaar plezier in heeft en hem achterna snelt. Ze dollen nog wat tijdens de route, tot op een moment dat Danny bovenop een heuvel stil blijft staan. Met een verbijsterende blik staart hij naar beneden.

‘Wat is er?’ vraagt Anne, maar Danny reageert niet. Ze port hem wat. Als hij nog steeds geen kick geeft en naar beneden blijft staren, besluit ze ook naar beneden te kijken, met Thomas en Benjamin aan haar zijde. De tijd versteent, seconden voelen als eeuwen. Bovenop de heuvel staat een jong gezin anno twee eeuwen na Christus. Onder hen, aan de voet van de heuvel ligt een monstrueus bouwwerk al meer dan vijfduizend jaar te slapen. Een rustplaats voor hen die toen de groene aarde bewoonden. Het waren boeren en jagers. Argeloze Romeinse militairen trokken hier voorbij zonder een idee te hebben over het verleden en de betekenis van het bouwwerk. Door alle millennia heen zijn vele ontdekkingsreizigers en kruisvaarders uit alle werelddelen eraan voorbijgetrokken. Dieven, moordenaars, plunderaars en witte wieven uit de middeleeuwen hebben zich hier

schuilgehouden in de hoop niet gepakt te worden. Tijdens de tachtigjarige oorlog was het een stille getuige van dood en verderf die eraan voorbijtrok. De eerste paardenkoetsen van de Nederlandse Posterijen die driftig het land doorkliefden om post en waardevolle goederen te distribueren hebben hier staande gehouden. Niet veel later parkeerden hier T-Ford oldtimers. Tijdens de eerste en tweede wereldoorlog hebben hier Duitsers en Amerikanen zich verschanst om stelling te nemen. Met name in de laatste jaren van de huidige eeuw komen vele toeristen uit alle werelddelen in te korte broek zich vergapen aan het reuzen bouwwerk en schieten hun digitale camera's vol met selfies. Hun verwende kinderen plegen heiligschennis door er bovenop te klimmen en er overheen te rennen. Voor hen is het niets meer dan een klimpartij in een zandbak.

Danny, Anne, Thomas en Benjamin kijken nog eens goed. Onder hen aan de voet van de heuvel liggen reusachtige stenen, die tijdens de ijstijd spontaan zijn aangespoeld, ordentelijk opeengestapeld.

‘Een hunebed...’ Danny slikt, zijn onderlip trilt en hij vervolgt ‘een megalithische grafkelder.’